

Anklagemyndigheden og domstolene har altså en klar forpligtelse til at være opmærksom på den særlige belastning for det psykiske helbred, som isolation kan medføre. Der er derfor ikke behov for nogen ny bestemmelse herom.

I forbindelse med lovændringen har Justitsministeriet i juni måned sidste år gennemført nye regler om bl.a. øget personalekontakt, udvidet adgang til besøg, tilbud om regelmæssige og længerevarende samtaler med præster, læger, psykologer eller andre.

Ud over en udvidelse af personalekontakten er det også slået fast, at det påhviler fængselspersonalet løbende at være særlig opmærksom på, om isolerede varetægtsarrestanter har behov for øget personalekontakt, tilsyn af læge, psykiater, udvidet adgang til besøg m.v.

Fængselspersonalet har desuden pligt til at være opmærksom på, at behovet for kontakt øges i takt med varigheden af isolationsanbringelsen.

Efter de gældende regler har isolerede varetægtsarrestanter i øvrigt som udgangspunkt bl.a. adgang til at se tv, høre radio, læse aviser og bøger. De har desuden ret til en times ophold dagligt i fri luft, ret til at sende og modtage breve, og efter reglerne bør de have tilladelse til besøg mindst en gang ugentlig af mindst en times varighed. Varetægtsarrestanter i isolation har desuden ud over den daglige kontakt til fængselspersonalet adgang til at tale med forsorgspersonale og med den præst, der er knyttet til arresthuset.

Hvis en arrestant har været isoleret i mere end 14 dage, skal vedkommende yderligere tilbydes regelmæssige længerevarende samtaler med f.eks. præst og læge. Og de skal tilbydes særlig adgang til eneundervisning og arbejde.

Jeg tror, at mange har den fejlagtige opfattelse, måske ikke her i huset, men måske mere uden for huset, at isolationsanbragte sidder alene stort set uden kontakt med omverdenen 24 timer i døgnet, men som jeg har redegjort for, er det langt fra tilfældet. Tværtimod har de kontakt med flere personalegrupper samt adgang til massemedier og ugentlige besøg.

Desuden skal man være varsom med at lægge sig fast på et helt specifikt tidsrum for kontakten. Og jeg tror også, at det vil være forbundet med endog meget store praktiske vanskeligheder at kontrollere det, hvis forslaget bliver gennemført. Omfanget af personalekontakt varierer også fra dag til dag og fra person til person afhængig af dagens arbejdsopgaver, personale-

dækning, varetægtsarrestantens egne ønsker osv.

Jeg er klar over, at der i pressen har været rejst kritik af, at der ikke er sket de forudsatte forbedringer af forholdene i Vestre Fængsel. Forholdet er imidlertid det, at man i Vestre Fængsel allerede før lovændringer havde taget skridt til at forbedre forholdene for de isolationsanbragte.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har for nylig nedsat en arbejdsgruppe, der bl.a. foretager en evaluering af de ændrede regler for behandling af isolerede varetægtsarrestanter. Arbejdsgruppens arbejde forventes afsluttet i løbet af september måned i år, og så vil vi være i stand til også at redegøre yderligere for det. Det er altså et spørgsmål om ganske kort tid.

Jeg mener derfor ikke, at der på nuværende tidspunkt er grundlag for at ændre reglerne om personalekontakt, og en firkantet 3-timers-regel vil være vanskelig at efterleve og kontrollere i praksis. Jeg tror ikke, at forslagsstillerne forestiller sig, at de ansatte skal gå rundt med stopure eller lave tidsskemaer, og hvad ved jeg. Jeg tror ikke, det ligger i forslagsstillernes fantasi at komme med den slags forslag, men det er jo den udmøntning, der i givet fald kunne tænkes, hvis man skulle have en meget rigid regel om 3 timer daglig kontakt.

I lovforslag nr. L 196 foreslås der indført en bestemmelse, hvorefter der ikke kan ske isolation af arrestanter under 18 år.

Med lovændringen sidste år skete der en særlig skærpelse af reglerne om isolationsanbringelse af unge under 18 år. I forbindelse med ændringen af bestemmelsen om proportionalitetskravet er det fremhævet, at der ved proportionalitetsvurderingen bl.a. skal lægges vægt på den særlige belastning, som indgrebet kan medføre på grund af arrestantens unge alder.

Efter de gældende regler skal der således udvises den yderste tilbageholdenhed med at isolationsfængsle unge under 18 år, og isolationsfængsling kan kun anvendes, hvis der foreligger helt ekstraordinære omstændigheder. Desuden kan varetægtsfængslingen ikke overstige 8 uger i alt.

Det er også meget vigtigt at understrege, at det er ganske få unge, der overhovedet bliver varetægtsfængslede, og langt hovedparten af dem anbringes i såkaldt varetægtsurrogat på sikre sociale institutioner, og det er som sagt kun i helt ekstraordinære tilfælde, at varetægtsfængslede unge bliver anbragt i isolation.